

Nr. 22.

30. December 1906.

22. Aarg.

Enligt stillede Kvinder med Børn.^{*)}

De fleste af dette Blads Læsere vil have lagt Mærke til, at der er dannet en Komité, hvis Opgave det er at bringe Hjælp til enligt stillede Kvinder med Børn, som er i Nød.

Foreløbig er Samfundet jo desværre saa splittergalt indrettet, at det er nødvendigt at danne velgørende Selskaber, Godgørenheds-Komitéer osv. Foreløbig svæver Retfærdigheden endnu saa højt oppe over Menneskesamfundenes mørke Vande, at Barmhjertighedens Tjeneste ikke kan vrages eller afvises — for at dog saameget som muligt kan redtes ud af den Ødelæggelsens Elendighed, som vore „civiliserede“, „humane“, „kristne“ Samfund med en saa mageløs Taalmodighed taaler.

Kan der nu tænkes noget mere barbarisk end at lade *Børn* lide Nød? Og kan der rent samfundsmæssigt set nævnes en større Daarskab? Burde ikke alle Kræfter sættes i Bevægelse for at hindre det forfærdelige, som nu daglig gaar for sig i rigt Maal for alles Øjne: at Børn sulter og fryser; at de, som har Livet foran sig, Livet med alle dets Krav og Opgaver, dets Møje og Byrder, at de fra Fødslen og op igennem Opvæksten fordømmes til at leve under Forhold, der baade i legemlig og sjælelig Forstand maa virke nedbrydende.

Og kan der tænkes nogen sværere Lod end at være en fattig Moder, der staar alene med

sine Børn, og som paa en Gang skal være Familjeforsørger og pleje, passe og opdrage Børnene? Der skal en stærk Ryg til for at bære saadanne Byrder.

Nu er der ingen, der er kommet i personlig Berøring med de store Byers mange fattige Hjem, uden at de atter og atter har mødt disse Mødre, der sled og slæbte for at bjerpe det allernødvendigste til deres Børn, og som dog Gang efter Gang maatte — ikke blot selv lide Nød, det var langt fra det værste, men se deres Børn lide Nød.

Jeg kendte en Gang en saadan Kone, og hver Gang jeg tænker paa hende bøjer jeg mig uvilkaarlig i Beundring og Ærbødighed. Jeg besøgte hende undertiden om Aftenen, naar hun var kommen hjem fra Arbejde og havde faaet Rollingerne i Seng, og mens hun satte en Ende i et Par Bukser eller bødede nogle af de værste Huller paa Strømperne, fik vi os en Passiar. Det kneb tidt at holde paa Synaalen eller Stoppenaalen med de stakkels Hænder, der Dag efter Dag sled i Sæbe og Sodavand hos fremmede Folk; ofte værkede Ryggen, og hovnede Benene, og løb Øjnene i Vand, naar de trætte stirrede paa Aftenens „finere“ Haandarbejde. Dagenes Slid og Slæb, deres mange, stadig gentagne Bekymringer, de Smaasorger, Børnene voldte, og meget andet gravede efterhaanden dybe Furer i det endnu ret unge Ansigt.

Men denne Moder kæmpede som en Løve for at værgе sit Kuld. Med et Mod og en

^{*)} Se dette Blads Annoncennummer Side 3.